

Platemeldingar:

SUDAN DUDAN

[Folkemusikk](#)

Med:| [Mattisgard og Røine](#)Folkemusikk som trekker på inspirasjon fra fjern og nær. Terningkast 5.

E-post:oslopuls@aftenposten.no

[SVEIN ANDERSEN](#), Aftenposten

Oppdatert: 17.07.2006

Folkemusikken, tradisjonen og utferdstrangen forenes på et vis her når to stemmer - sangen og strengeleken - møtes i slik inderlig samklang. Blanding av norsk kvending og musikk som på sitt sett kan minne om amerikansk "old time music", om den har aldri så mye røtter i det norske - spilt på fele, langeleik, banjo og gitar, virker forfriskende riktig, og annerledes. På merkelig vis kommer bygda og dens mangfold oss i møte. Musikalsk innbydende og vakker. Kvederen Marit Mattisgard og strengkunstneren Anders E. Røine gir oss fryktelig triste sanger som gløder av en slags indre vellyd. Det er noe med den rene klangen i strengene, og skjørheten i vokalen som virker dempende på det lyriske alvoret. Her er tapt kjærlighet og bitre tårer i rikt monn, men også rom for skjemt ispedd dramatik, allikevel fremkaller "Sudan Dudan" alt annet enn dyster avmakt. For det hele er gjennomsyret av en musikalsk skjønnhet som virker beroligende på sinnet. Igjen vises det i velklingende toner hvilket mangfold som ligger i folkemusikkens ferdakasse.

Sudan Dudan

html/person/0.html[Mattisgard & Røine](#)

CD (2006)

Hemmelige rom, skjulte dyp

Det er et glimrende ordspill i platetittelen, da noe av materialet på denne folkemusikkplata er hentet fra Sudan. Denne morsomme innfallsporten åpner en liten skattkiste av folketoner i dempede arrangementer hvor gitar, langeleik, banjo og fele er dominerende instrumenter.

Marit Mattisgards stemme gir sangene fylde og skjønnhet. Utvalget er bårsuller, skjemteballader, slåttestev og viser. Deler av materialet ligger til for vemodige klanger, som den utrolig flotte Brynnings vise etter Ingebjørg O. Rogne fra Øystre Slidre. Dette er en riddervise hvor den omflakkende ridder mister livet for sin ulykksalige kjærlighet til prinsessen av England. Denne sangen har Mattisgard og Anders Røine gitt en episk reisning over den sørgelige klangbunn som preger slike viser. Mattisgard synger denne, som så mange andre av platas viser og stev, med en nærmest hjemsoekt innlevelse.

Skjemtevisene, som Dave & Jon etter Gunnar Kongslien og Andris Vang, Vang er holdt i samme dempede leie som det mer alvorspregede i utvalget. Dette er et godt valg, da mange artister jo velger å satse "safe" med uptempo arrangementer kanskje ispedd litt lått og moro. De øker tempoet i en artig banjotrudelutt til skjemteballaden Præstens hustru (Andris Vang). Her binder de an arrangementsmessig til folkemusikken mange nordmenn kjenner fra de britiske øyer, skotske, irske og keltiske toner godt hjulpet fra hos et norsk publikum gjennom grupper som Steeleye Span, Fairport Convention og The Amazing Blondel. Noen innslag av nærmest klassisk viseforedrag forekommer også, som spor 7, den lille Adjø, min forlorede blomme (nedtegnet av Samuel Hellen, Valdres). Denne visa er artig koret av Mattisgard & Røine. De framfører den slik at du umiddelbart får lyst til å synge med. I refrengenes fengende takter ligger også en "hook" til å plukke opp hele visa, sikkert ikke ulikt hvordan folk plukket opp sangene dengang all trading foregikk muntlig.

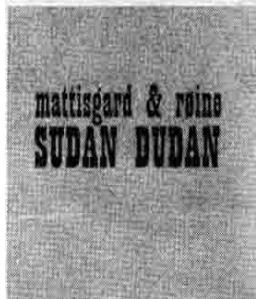
Det er en sammensatt og omvekslende plate Mattisgard & Røine har gitt ut med Sudan Dudan, og burde glede alle som er interessert i folkemusikk og hvordan yngre og spennende utøvere tolker tradisjonsmusikken. Et lite minus bare, men det går til selskapet som har utstyrt plata med et innleggshefte som er tildels vanskelig å lese. Den svake typografien forsvinner nesten inn i bakgrunnsfargen. Men musikken er fantastisk. Bare den sugende fela på spor 10, Mitt liv er sjukt (en skillingsvise etter Marit E. Hermundstad, Vang) er verdt hele inngangsbilletten. Sudan Dudan er en plate full av hemmelige rom og skjulte dyp.

- [Bjørn Hovde](#), 08.08.2006

PLATER

Strålande frå Mattisgard/Røine

Marit Mattisgard/
Anders E. Røine:
Sudan dudan
talik

Fyrst spelar eg gjennom heile plata for å teste den musikalske atmosfæren og lydbiletet. Så tek eg ein og ein låt, stundom fleire gonger, for å bli kjent med den einskilde melodien og arrangementet som ligg bakom og rundt. Deretter musikarane:

Korleis står dei fram, i solo og samspel, ut gjennom plata? Greier dei å formidle ånda i det stoffet dei har meint å ville formidle? Og sjølve kjernespermålet: Er det tale om arkivkorrekt kopiering, eller er utøvarane så mogne at dei har utvikla ein personleg folkemusikalsk stil og eit eige uttrykk?

Svaret er Ja!

Folkemusikken er rik; berre innan vokaltradisjonen har me over tjue eigne kategoriar. På «Sudan dudan» spenner innhaldet frå bådnull og slåttestev til friske skjemballadar og viser med særers begredeleg innhald.

Marit Mattisgard er eit unikum. Framføringane er høgst personlege. Ho har ei varm, nesten kjælende og variert røyst. Same kva slags enkle singlar og melodiar ho legg i veg med, fær ho inn den folkemusikalske sner-

ten og akkurat passe med krullar og pynt. Dette er tidlaus song. Marit må ha høyrte mykje felemusikk og ha sikker rytmesans for å kunne syngje og tralle slik. I det heile syng ho så vedkjømeleg vakkert og medrivande at det kallar på farsinstinkt hjå mange.

Anders E. Røine fyller ut songen på ein diskret og fantasifull måte. Det er eit kunststykke å gje dette nedstøva stoffet nytt og framoverretta liv. Akkompagneringa og songduettane sit som støypt. Anders meistrar gitar, oktavmandolin, fele og banjo, og dreg med det sume av melodiane i retning amerikansk «folk tradition style». På einskilde låtar har han gitarkomp som kunne vera frå nedre Mississippi, og på «Mitt liv er sjukt» (skillingsvise etter Marit Hermundstad i Vang) er me langt inne mot felebluesen.

Mellom høgdepunkta elles er «O sødeste veien» etter Lars Berge, Nord-Aurdal, og slåttrallen «Raklekjølkin» etter Knut A. Beito, Øystre Slidre. I hulling (kjaftelåting) er det no snaukt Marit Mattisgards like i dette landet.

Til slutt eit minus: Omslag, teksthefte, fotografi og grafisk formgjeving er mykje spesiell og godt gjennomført i ein alderdommeleg stil, og det står fint til musikken. Slik sett er det skiveblink inntil ein stakkar skal til å lesa sjølve teksten. Den ser ut som han er skriven på ei gamal skrivemaskin med dei minste, veikaste skrifttypane og det mest utslitte fargebandet i heile Afrika. Grafisk formgjevar må ikkje bli så «in» at ho gløymer at plata kanskje vert innkjøpt til alle folkebibliotek i landet. Då må normale folk kunne vera i stand til å

lesa kva som står der! Heldigvis har Marit Mattisgard så klar tekstuttale at ein slepp ta fram heftet.

Konklusjon: Terningkast fem og ein halv.

Hallgrim Berg

Marit Mattisgard & Anders Røine SUDAN DUDAN

Det er lite ved det omslaget som gir noen hint om hva denne CD-en har å by på: Et anonymt gråpapiromslag med etternavna til utøverne og den tvetydige tittelen på framsida. Ei baksida med en kryptisk undertittel, "Folk songs, terribly sad songs, lost love bitter tears, rambling father". Men det ytre bedrar: Det intetsigende omslaget skjuler ei perle! Og de tolv visene på CD-en lever definitivt opp til det undertittelen lover!

Det er et smakfullt utvalg av viser med stort stilistisk spenn som presenteres. Ingen av dem kan sies å være direkte overforbrukte. De danskspråklige visene på blandingsmål er sentrale på "Sudan Dudan". Det er en hyggelig tendens hos flere utøvere for tida at nettopp disse får komme til heder og verdighet igjen. De har jo ikke nettopp hatt høy status i det organiserte folkemusikkmiljøet. For denne anmelderen er det også ei slik vise som framstår som et av høydepunktene på plata, nemlig "Mitt liv er sjukt". Den kommer definitivt i kategorien "terribly sad"!

Nå er det for øvrig noe urettferdig å trekke fram høydepunkter på denne plata, for de står formelig i kø! Marit Mattisgard har en særdeles behagelig stemme og bruker den med stor autoritet, både som musiker og tradisjonsbærer. Likevel er det Anders Røine sitt bidrag som hever denne CD-en høyt over det å være ei samling velframførte viser. Oppfinnsomheta som arrangør og den solide behandlinga av gitar og mandola/oktavmandolin plasserer han trygt i tetsjiktet av folkemusikkarrangører/ - akkompagnatører.

Mindre kjent er det kanskje at Anders Røine også er en habil felespiller og en god sanger. Fela følger sangen som en klegg, for eksempel på "En kvinne min beklage", og når han tar cowboyhatten på i den førnevnte "Mitt liv er sjukt", er det kostelig! De sungne understemmene hans smyger seg fint inn mellom melodistemmen og det øvrige akkompagnementet. Vi har jo hørt eksprimentering med vokal flerstemmighet tidligere, blant andre fra grupper som Tiriltunga og Melbom. Da har det imidlertid handla om trioer, så denne typen tett duett mellom mann og kvinne er så langt jeg kan huske, noe nytt i norsk folkemusikksammenheng.

Langeleikspillet til Marit Mattisgard må trekkes fram spesielt: Hun tar langeleiken med inn i musikalske landskap den neppe har vært før, for eksempel i det ragtime-aktige arrangementet på "Adjø min forlorede blomme". Hun benytter seg både av ulike stemninger, som gjør det mulig å spille i annet enn durtonearter, og av langeleiker med ulik "noting", slik at hun kan spille kvarttoner. Langeleiken blander seg fantastisk godt med gitaren og bidrar sterkt, sammen med sangduettene, til å gi duoen Mattisgard & Røine en egen "sound".

Arrangementene på CD-en taler sitt tydelige språk om at duoen henter masse inspirasjon fra andre genre, ikke minst fra amerikansk, tradisjonsbasert musikk. Et navn som Gillian Welch melder seg raskt. Det avspeiler seg i måten å synge sammen på, i harmoniseringene, i gitarstilen og ved at femstrengers banjo er tatt i bruk. Og på tittelsporet kan en høre utilsørte nikk til vestafrikanske gitarister som Ali Farka Toure o.a. Genistrekene med "Sudan Dudan" er imidlertid at disse musikalske låna ikke dominerer. De holdes i stramme tøyer av solid, tradisjonell sangstil og av langeleikklangen. Fremmedelementene blir bare smakfulle kryddertilsetninger som ikke får lov til å forstyrre opplevelsen av et helstøpt, genuint uttrykk. En får ikke, som så ofte ellers, den påtrengende følelsen av å være med på en slags musikalsk reise jorda rundt.

Jeg vil spå at "Sudan Dudan" kan bli skoledannende i tilnærminga til tradisjonelle viser. Det er definitivt en av de viktigste og mest høreverdige utgivelsene i 2006. Ja, jeg er tilbøyelig til å si i dette tiåret. – Gå og kjøp!

Ånon Egeland

NRK melder Sudan Dudan

Platemeldar i NRK, Kjetil Bjørgan har meldt TA21 Sudan Dudan på NRK P2 og vi har vore så heldige å få ein kopi av det han sa: Sudan Dudan er tittelen på en plate med Marit Mattisgard og Anders E. Røine. Det dras i strengene, det knitrer i treverket, det er store vokale prestasjoner, og det forfører vår anmelder Kjetil Bjørgan. Handlingen er lagt til Valdres. Skjemteviser, ballader, skillingsviser og uendelig triste melodier flyr gjennom luften og virvler opp støvet på bakken – som legger seg over to musikere i cowboyhatt. Det er bildet som dannes hos meg. Det er ikke tvil om at dette er norsk folkemusikk, men ikke sjeldent balanserer tonene på grensen til amerikansk bluegrass. Og det gjør den i møte mellom gitar og langeleik, fele, banjo, oktavmandolin og sang. Sudan Dudan er tittelmelodien. I bunn går et gitarriff fra Sudan som prøves ut sammen med et slåttestev, en halling og en bånsull fra Valdres. Klikk. At disse bitene passer sammen, viser at vi har å gjøre med spesielt kreative musikere. For gitarspillet til Anders E. Røine er av den originale sorten og passer godt til de fantasifulle tradisjonelle tekstene som tar deg med steder du ikke har vært – sunget fram av Marit Mattisgard, en av de virkelige særegne stemmene i folkemusikk-Norge. Hun spiller også på langeleik, som sammen med de andre strengeinstrumentene frambringer overraskende og spennende klanger. Her er melodier framført av musikere med god øyekontakt. Her er det vakre, det muntre og det triste. Her er godt håndverk og spilleglede. Her er god og varm lyd. Sudan Dudan oppleves som en gjennomarbeidet produksjon med et godt sammensatt melodimateriale og gir en sjelden god helhet. Det er lenge siden jeg har hørt en så bra folkemusikkplate, med Brynnings vise som platas høydepunkt.

Världsmusiktoppen enligt Bengt Eriksson

Världsmusiktoppen innehåller de bästa skivorna just nu i den egentligen ogrepp- och odefinierbara genren världsmusik. Skivorna på listan kan vara nya eller äldre och återupptäckta. De kommer att gå upp och nedför listan och bytas ut mot andra, allt efter mitt tycke och min smak. Skivor som trillar ut återfinns [här](#).

NR 4: [Mattisgard & Røine](#) - Sudan Dudan

Label: Ta:lik

Det är nåt på gång i Norge, både med folksången och countryn. Så här har norsk folksång och musik aldrig låtit förut, det behöver man inte vara norrman för att kunna lova. När Marit Mattisgard sjunger norska folkvisor och Anders E. Røine kompar på akustisk gitarr och/eller banjo tror man verkligen att countrymusiken måste ha fötts i Norge och kommit till Amerika med norska utvandrare. När sen Anders lägger sej bakom Marit som en extra röst eller när de duettsjunger med hennes ljusare kontra hans grövre röst – då tänker jag på Gillian Welch och David Rawlins. Hör bara fräcka »Præstens hustru« eller sorgsenljuva »Adjø, min forlorede blomme«. Det här är countrysång och musik – fast från Valdres i norska Appalacherna.

Nye Valdres

CD FOLKEMUSIKK

Mattisgard & Røine

Sudan Dudan

Talik TA21CD

♥ Anmeldt av Arne

Guttormsen

12 dype spor av Valdres

Marit Mattisgard og Anders E. Røine fremfører gamle stev med ny drakt. Slik smiler de til oss fra bunnen av platecoveret. Foto: Talik

Med 12 suller, stev og ballader åpner musikerne Marit Mattisgard og Anders E. Røine et nytt Valdres. I kveld opptrer de på Jørn Hilde-stevnet i Vestre Slidre. Fra Valdres kommer det talenter som spiller fletta av de beste med et spill de har lært av faren sin som har det fra bestefaren og så videre. Fra Valdres styres bunad-Norge. Og i går startet Jørn Hilde-stevnet. Vi snakker om midten av folke-Norge. Så kommer platen *Sudan Dudan* med baksidetittelen *FolkSongs/Terribly Sad Songs* –uten at Valdres blir Amerikas 51. stat av den grunn. *Sudan Dudan* er et nydelig slåttestev, men kan høres ut som navnet på et sett cowboytvillinger. Mattisgard & Røine vil åpenbart ut av dalføret med dette.

Lengre enn Lillebjørn.

Allerede Lillebjørn Nilsen åpnet dørene mellom norsk folkemusikk og den USA-inspirerte folk-og visebølgen han tilhørte og var foregangsmann for i Norge og Norden. Det er derfor ikke banebrytende når Marit Mattisgard og Anders E. Røine blander norsk folketone med amerikansk *folk song*. Men der Lillebjørn – satt noe på spissen– hentet hardingfela inn som et eksotisk innslag, går Mattisgard & Røine motsatt vei og langt grundigere til verks. Marit Mattisgards vare kveding er levende tradisjonsmusikk. Hennes stemme bærer de gamle godnattsanger, stev og sørgelige ballader slik de «alltid» er blitt båret frem med en musikalitet som er personlig og stedegen.

Tradisjonsrikt.

Platen inneholder tradisjonsmateriale fra Valdres. Mattisgard synger og spiller langeleik. Anders E. Røine synger og trakterer diverse plektre. Produsent Niels J. Røine skal ha ros for måten han legger Anders E. Røines stemme og instrumenter inn fra siden etter et «trø-meg-inkje-for-nære-prinsipp». I hans spill og sang ligger elementer av rytmikk, harmoniseringer og blåtone fra andre siden av Atlanterhavet. Resultatet av det forsiktede stileksperiment er svært vellykket. Om det fortsatt finnes folkemusikkpurister med formidlingsallergi og fremmedfobi, bør de medisineres med *Sudan Dudan*. Mattisgard & Røine er ett av mange eksempler på at folkemusikken er sprell levende og har rikelig med krefter til å ta opp i seg påvirkning fra de sterkeste musikktradisjoner. Slik er den nå en gang.

Mattisgard og Røine

Sudan Dudan

(Ta:lik)

I dette tilfellet har jeg bare ørene mine - cd-omslaget er holdt i en sørgelig gråbrun tone, og de grå bokstavene forsvinner inn i det uleselige for undertegnede. Det er godt mulig jeg går glipp av vesentlig informasjon her, men jeg akter ikke å kjøpe nye briller på grunn av et cd-omslag som vel er noe av det minst lesevennlige som noen sinne er blitt produsert. Hørselen får klare seg uten det støttehjulet et informativt cd-cover skal være.

Når det er sagt, iler jeg til med å melde at det jeg hører er vellyd. Kvederen Marit Mattisgard og strengkunstner Anders Røine har laget en sublim versjon av et knippe norske folkeviser. Det oppstår en vakker samklang mellom den stilsikre kvedingen og det akustiske akkompagnementet - absolutt norsk møter elementer fra enkel amerikansk folkemusikk representert ved gitar, fele, banjo og mandolin.

Tekstene handler i det vesentligste om svik, armod og brå død i rikt monn - tema som går igjen i folkeviser og

skillingsviser. Det står da også å lese på omslaget (så langt mitt syn rekker): »Terribly sad songs, lost love, bitter tears.« Til tross for at det er forferdelig triste tekster som foredras, gir de rene og luftige arrangementene og skjørheden i stemmen en forunderlig ro i sinnet.

Et par ridderviser og et par skjemteviser er det også blitt plass til. Her er en norsk versjon av »Bondens hustru,« som den utmerkede svenske folkemusikkduoen Folk og Rackare hadde på en LP som kom ut i 1976. Hos Mattisgard og Røine heter den »Prestens hustru,« og blir hakket mer vidløftig ettersom vi her har å gjøre med en prestefru som i klartekst beskriver sin utroskap. Det var nok i sin tid en vovet sang.

Personlig favoritt er visa »Ridder og mø,« hvor ridderen til slutt blir så lei av det kravstore fruentimmeret at han truer med å gi henne til svenskene - kanskje de klarer med henne.

Men jeg regner med at svenskene så absolutt klarer med Mattisgard og Røine.

[/Karin Westrheim](#)

MATTISGARD & RØINE
SUDAN DUDAN
ta:lik TA21CD - Durée : 38' 17
Dist. www.talik.musiconline.no

"Folk songs, terribly sad songs..." la couleur est annoncée, le style et le graphisme de la pochette viennent renforcer l'annonce. Mais on est loin du Far West, plutôt dans le Big North norvégien... et pourtant les chansons promises sont bien au rendez-vous. Terriblement tristes ? Pas tant que ça ! Mattisgard, c'est Marit : elle chante et joue du Langeleik. Røine, c'est Anders : il enveloppe le chant avec sa guitare, sa mandole, son banjo, son violon, ou une deuxième voix. Et l'ensemble est d'une simplicité désarmante, celle qu'il faut des années pour atteindre. Le répertoire est composé d'airs du Valdres, berceuses, ballades, ou chants à danser, et le choix de cette interprétation fonctionne admirablement : une esthétique très "folk song", tout acoustique, teintée "old time". Convenons aussi que le chant de Marit, déjà auteure d'un CD en soliste, est à la fois très enraciné, et adapté à cette interprétation plutôt ambiguë : elle fonde sa ballade dans le ragtime de son partenaire. Un brin malicieux tout cela ! Parfois, ça décoiffe ! c'est l'effet que m'a fait la dernière plage, "Raklekjølkin", un springar du Valdres qui portait véritablement le couple qu'il faisait danser lorsque je l'ai vu interprété sur scène ! Une réalisation agréable et surprenante !
Jacques Leininger

Mattisgard and Røine

Sudan Dudan ([Ta:lik](#))

\$16.99

Two well-respected young musicians from Norway, [Marit Mattisgard](#) and Anders E. Røine present their voices surrounded by the stark plucked and bowed sounds of guitars, langeleik (Norwegian zither), fiddle, banjo and mandolin, focusing on strong melodies that are traditional, yet brand new - unknown works found in archives and old transcripts or collected from living sources in remote mountain areas. *Sudan Dudan* offers broadside ballads, comic ballads, lullabies and other traditional songs. The sound is almost placeless and timeless, with a bit of the mournfulness of an Appalachian ballads that will appeal to listeners from around the world. They have subtitled this work "folk songs, terribly sad songs of lost love, bitter tears and a rambling father," and it is a unique and ultimately charming set of duets.

Roots.

Hello Niels, I hope you had a good trip, thanks so much for the cds and t-shirt, I've really enjoyed them. The Mattisgard and Roine album is easily one of the best things I've heard all year. What I would like to do is start with thirty-five copies of that, twenty copies of Henning Anderson "Underlege Makter", and two copies each of the rest of your catalog. We'll also be launching a digital download website within the next couple of months. If you would be at all interested in having us carry your catalog let me know, we're going to be doing more things like label features and interviews so it could be pretty interesting. If you've already got your own thing going on I understand, but I do think it could provide some exposure for you here in the States. Regardless, I can't wait to get the cds in here. Best regards, Michael Klausman www.othermusic.com

Plateanbefaling

Skrevet av Odd Nordstoga 21. november 2006, klokken 21.28

ta:lik.no

Eg såg at det plutseleg vart så mykje besøk her. Det forpliktar jo. Eg lovar å koma med krasse og kritiske innlegg i samfunnsdebatten om eg kjem på noko eg syns eg kan meine noko om. Det er ikkje mykje, men eg skal verkeleg tenke godt etter. I dag vil eg ikkje klaga på noko, men heller anbefale ei plate og to artistar som det siste året verkeleg har inspirert meg og gjeve meg ei stor musikalsk oppleving. For det meste så blir det desverre til at ein stiller seg likegyldig til musikk. Dette er fordi ein høyrer så mykje likt og på det jamne. Musikarar er som folk flest. Dei er for det meste på det jamne. "Eg vil høyre noko nytt " tenker du då, og kjøper noko "avantgarde". Det som då skjer er du ikkje har eit referanseapparat som er klar til å ta imot musikken og plata blir ståande i hylla for godt. Men av og til hender det at du kjem over noko friskt, noko som rører deg, noko du kan relatere deg til, samstundes som musikken flytjer litt på deg. Du får liksom litt ny utsikt og trua på at musikken er stor attende. Kanskje nett du som les dette kan få den opplevinga av Mattisgard & Røine si plate Sudan Dudan. Derfor legg eg lekkja til sida deira opp på bloggen min og vonar at flest mogleg finn vegen til nettet eller ei plateforretning som heilt sikkert kan hjelpe dei som vil sjekke ut denne musikken.

«Sudan Dudan» er tittelen på ein ny Cd av Marit Mattisgard og Anders E. Røine. Dei to formidlar gamle nedervde, til dels gløynde viser, slåttestev og bånsullar frå Valdres, spesielt etter informantar frå Vang, øvst i dalføret. Det er nok først og fremst den tindrande, klare røysta og den ujàlete syngjemåten til Marit Mattisgard ein bit seg merke i, solid underbygd av tonar frå eige langeleikspel, og/eller gitar-, mandolin-, fele- og banjospel av Anders E. Røine. Dei to har solide folkemusikalske røter, og oppgåver på kvar sin kant, men samarbeider om konsertar, og altså denne nye CD-en. Dei har fått ensemblestøtte av Norsk kulturråd for 2006. (NPK)

Hallingdølen